

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Romana Fremra a soudců Mgr. Jany Kajzrové a Mgr. Jana Podaného ve věci

žalobce: **Dr. Karel Červený, MBA** (dříve Rott), narozený 22. 4. 1964
bytem Dominínská 624/32, 154 00 Praha 5 - Slivenec
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Šťovíčkem, Ph.D.,
sídlem Malostranské náměstí 5/28, 118 00 Praha 1 - Malá Strana

proti
žalované: **Česká republika - Státní pozemkový úřad**, IČO 01312774
sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3 - Žižkov,
zastoupená advokátem JUDr. Martinem Páskem, Ph.D.,
sídlem Opletalova 1284/37, 110 00 Praha 1,

o nahrazení projevu vůle žalované

o odvolání žalované proti rozsudku Okresního soudu Praha-západ ze dne 11. 12. 2024, č. j. 13 C 357/2021-490

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se v napadených výrocích II. a III. potvrzuje.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci plnou náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 24 273 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Šulcová

Odůvodnění:

1. Rozsudkem Okresního soudu Praha-západ ze dne 11. 12. 2024, č. j. 13 C 357/2021-490 (dále jen „rozsudek soud prvního stupně“) bylo rozhodnuto, že řízení se v části, ve které se žalobce domáhá nahrazení projevu vůle žalované k převodu pozemku parc. č. 1326/1 v k. ú. Černá v Pošumaví zastavuje (výrok I.). Nahrazuje se projev vůle žalované uzavřít s oprávněnou osobou žalobcem, tuto smlouvu o převodu pozemků podle zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku: Česká republika - Státní pozemkový úřad, IČO: 013 12 774, sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3 – Žižkov (dále jen „převodce“) a Dr. Karel Červený, MBA, narozený dne 22. 4. 1964, bytem Dominínská 624/32, 154 00 Praha 5 - Slivenec (dále jen „nabyvatel“) uzavírají tuto smlouvu o převodu pozemků podle zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku: Česká republika - Státní pozemkový úřad má jako převodce v příslušnosti hospodaření pozemek parc. č. 1301/1 v k. ú. Černá v Pošumaví, obec Černá v Pošumaví, zapsaný u Katastrálního úřadu pro Jihočeský kraj, Katastrálního pracoviště v Českém Krumlově. Převodce tímto převádí do vlastnictví nabyvatele nemovitou věc uvedenou v čl. 1. této smlouvy, včetně všech jejích součástí a příslušenství, nabyvatel předmětnou nemovitou věc, včetně všech jejích součástí a příslušenství, přijímá do svého vlastnictví. Hodnota nemovité věci uvedené v čl. 1. této smlouvy je stanovena na základě znaleckého posudku opatřeného doložkou dle ust. § 127a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu. Vlastnické právo k převáděné nemovité věci, včetně všech jejích součástí a příslušenství, přechází na nabyvatele vkladem do příslušného katastru nemovitostí. Převodce: Česká republika - Státní pozemkový úřad Nabyvatel: Dr. Karel Červený, MBA (výrok II.). Žalovaná je povinna zaplatit žalobci plnou náhradu nákladů řízení v částce 94 842,50 Kč, a to k rukám zástupce žalobce do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok III.).
2. Soud prvního stupně rozsudek odůvodnil tím, že bylo prokázáno, že dne 25. 3. 2005 bylo Ministerstvem zemědělství, pozemkovým úřadem Praha, rozhodnuto rozhodnutím č. j. PÚ 113/91/7, že oprávněná paní Anna Wildmannová není vlastnící nemovitých věcí specifikovaných v tomto rozhodnutí, přičemž tedy tyto nemovité věci nelze vydat a oprávněné osobě přísluší náhrada podle § 11 odst. 2 a § 17 zákona o půdě, popřípadě náhrada podle § 16 zákona o půdě. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 5. 4. 2005. Žalobce je oprávněnou osobou podle zákona o půdě, je dědicem a synem po zemřelé oprávněné osobě podle zákona o půdě, panu Janu Červeném, který byl držitelem restitučních nároků za nevydaný nemovitý majetek v katastrálním území Velká Chuchle, obec Praha. Pan Jan Červený byl evidován žalovanou jakožto oprávněná osoba podle zákona o půdě, jelikož nabyt v rámci vypořádání dědictví do svého výhradního vlastnictví restituční nároky na nemovitý majetek v katastrálním území Velká Chuchle, obec Praha, po zemřelé paní Anně Wildmannové, která byla tedy také oprávněnou osobou podle zákona o půdě evidovanou žalovanou. Původní výše restitučního nároku žalobce byla ve výši 7 986 000 Kč. Výše dosud pravomocně nevyčerpaného restitučního nároku žalobce v současné době činí minimálně částku 1 720 962,61 Kč. Při započítání nepravomocně vydaných pozemků pak výše nevyčerpaného restitučního nároku žalobce činí minimálně částku 438 000 Kč. Předmětný pozemek je ve vlastnictví žalované, přičemž příslušným k hospodaření s ním je Státní pozemkový úřad. Cena předmětného pozemku k datu 24. 6. 1991 činí 311 412,94 Kč. Ohledně předmětného pozemku je uplatněna žádost spoluvlastníků stavby o převod pozemku podle ustanovení § 10 odst. 3 písm. a), b), odst. 4 a odst. 5 zákona o SPÚ ze dne 23. 5. 2022, přičemž žadatelé Ing. Zdeněk Nacházal a paní Evženie Nacházalová jsou vlastníky sousedního pozemku, jehož součástí je stavba parc. č. 1302/2 v k. ú. Černá v Pošumaví. Na části předmětného pozemku, v geometrickém plánu označené jako parc. č. 1301/3, mají vlastníci pozemků parc. č. 1302/2 a 1302/4 část své zahrady. Ve zbývajících částech je předmětný pozemek tvořen loukou neboli pastvinou, kterou užívá a zemědělsky obhospodaruje FARMA MILNÁ, s.r.o. V řízení nebylo žalovanou (kterou v tomto tížilo břemeno tvrzení a důkazní) ani tvrzeno, a

ani prokázáno, co se konkrétně nachází na oné části pozemku parc. č. 1301/1, o kterou mají zažádáno sousedé a která je označena v geometrickém plánu označené jako parc. č. 1301/3. Soud přitom žalovanou důkladně poučil, že je třeba, aby zcela konkrétně doplnila svá skutková tvrzení ohledně toho, co se na oné části předmětného pozemku nachází, a aby označila všechny důkazy k prokázání těchto svých takto doplněných tvrzení, přičemž ji i poučil, že v případě nevyhovění této výzvě soud nebude moci mít za to, že se na předmětné části předmětného pozemku cokoliv nachází (nad rámec oné zahrady). Soudy České republiky ve sporech, kde byl stejný okruh účastníků, tedy stejný žalobce a stejná žalovaná, minimálně ve 20 případech již pravomocně rozhodly, že se nahrazuje projev vůle žalované k vydání náhradního pozemku, přičemž vycházely z toho, že žalovaná postupovala při vydání náhradních pozemků liknavě. V žádosti ze dne 23. 9. 1998, doručené dne 24. 9. 1998, pan Jan Červený (tedy otec žalobce) vyzval pozemkový fond České republiky k vydání náhradního pozemku v katastrálním území Velká Chuchle podle zákona o půdě, přičemž uvedl, že uplatňuje nárok na 1245 m². V žádosti z 2. 10. 2017 žalobce požádal o převod zemědělského pozemku podle zákona o půdě, jehož cena činila dle žalobce maximálně 613 047,68 Kč. Přípisem ze dne 7. 11. 2017 Státní pozemkový úřad sdělil žalobci, že zamítá jeho žádost ze dne 2. 10. 2017, jelikož byl žádosti požadován pozemek ve vyšší celkové ceně, než kolik činí evidované zůstatky restitučních nároků. V roce 2017 byl mezi účastníky ještě spor o výši restitučního nároku žalobce. V posledních několika letech se žalobce již neúčastnil veřejných nabídek náhradních pozemků, které byly podrobně popsány. Nárok posoudil podle § 4 odst. 1 a násl. zákona o půdě a uzavřel, že v projednávané věci mezi účastníky nebylo sporu o tom, že žalobce je oprávněnou osobou podle shora citovaných ustanovení zákona o půdě a rovněž ani o tom, že žalobce má nárok na náhradní pozemky za pozemky podle zákona o půdě nevydané. Rovněž tak nebylo sporu ani o původní, ani o současné výši restitučního nároku, a ani o tom, že současná výše restitučního nároku přesahuje cenu předmětného pozemku (vše viz odst. 43 a 44 rozsudku). Pro rozhodnutí v předmětné věci bylo tudíž zásadní jednak, zda žalovaná postupovala vůči žalobci při uspokojování jeho restitučního nároku tzv. liknavě, a jednak, zda něco brání, aby byl nahrazen projev vůle žalované právě ohledně předmětného pozemku, tedy zda je požadovaný předmětný pozemek způsobilý k vydání. K oné tzv. liknavosti je třeba uvést, že podle ustanovení § 13 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „o. z.“), platí, že každý, kdo se domáhá právní ochrany, může důvodně očekávat, že jeho právní případ bude rozhodnut obdobně jako jiný právní případ, který již byl rozhodnut a který se s jeho právním případem shoduje v podstatných znacích; byl-li právní případ rozhodnut jinak, má každý, kdo se domáhá právní ochrany, právo na přesvědčivé vysvětlení důvodu této odchylky. V daném případě přitom soudy České republiky již v minulosti v minimálně 20 soudních řízeních, ve kterých vystupoval stejný žalobce a stejná žalovaná, shledaly, že žalovaná postupovala při vydání náhradních pozemků liknavě (viz odst. 45 rozsudku). Soud proto i s ohledem na shora citované ustanovení § 13 o. z. v projednávané věci rovněž uzavřel, že žalovaná postupovala při vydání náhradních pozemků žalobci liknavě s tím, že ostatně ani žádný z účastníků v řízení netvrdil jakékoliv skutkové okolnosti, pro které by předmětná věc byla odlišná od oněch shora uvedených řízení. Kromě právě uvedeného je k tomu třeba dodat, že ze shora uvedeného skutkového stavu (viz zejména odst. 43 rozsudku) vyplývá, že ani cca 19 let od právní moci shora v odst. 43 rozsudku uvedeného rozhodnutí nebyl dosud zcela vypořádán restituční nárok žalobce, přičemž již tato skutečnost je silnou indicií pro to, že žalovaná postupovala ve vztahu k žalobci skutečně liknavě. Ze skutkového stavu pak vyplývá i to, že se žalobce (či jeho právní předchůdce) vydání náhradních pozemků v minulosti po dlouhou dobu aktivně domáhal (viz zejména odst. 45 rozsudku), což rovněž svědčí ve prospěch shora uvedeného závěru. Skutečnost, že žalobce v poslední době přihlašování do veřejných nabídek, v uvozovkách řečeno, již vzdal (viz odst. 45 rozsudku), pak na závěru o liknavosti žalované v projednávané věci ničeho nezměnila, jelikož z pohledu soudu není na místě vyžadovat, aby jakákoliv oprávněná osoba vytrvale (přes dlouhodobý neúspěch takového jejího postupu) stále činila úkony, které ve výsledku k vyčerpání jejího restitučního nároku nevedou. K tomu lze i dodat, že v řízení bylo i prokázáno,

že v nabídkách bývají nabízeny často zcela vyhovující pozemky, a to přestože žalovaná disponuje pozemky smysluplnějšími (viz odst. 46 rozsudku). Na závěru soudu o liknavosti žalované při uspokojování restitučního nároku žalobce pak ničeho nezměnil ani postup žalobce, který v některých jiných případech vzal žalobu na nahrazení projevu vůle žalované zpět, a to i již po vydání rozsudku soudu prvního stupně (viz odst. 47 rozsudku). I kdyby tak totiž žalobce činil z toho důvodu, aby získal v souvislosti se svým restitučním nárokem co nejsmysluplnější pozemek, nevidí na tom soud nic špatného či nemorálního, jelikož takovýto zájem žalobce na získání co nejsmysluplnějšího pozemku je naopak z pohledu soudu naprosto legitimním, protože celé řízení a veškeré ono vydávání náhradních pozemků má sloužit primárně právě k maximálnímu možnému odčinění krivd způsobených komunistickým režimem. Ze všech právě uvedených důvodů tedy soud uzavřel, že žalovaná postupovala ve vztahu k žalobci tzv. liknavě.

3. K vhodnosti vydání předmětného pozemku je pak třeba uvést, že soud v projednávané věci neshledal důvodu, proč by předmětný pozemek žalobci vydán být nemohl. Jedinou námitkou žalované byla ono tvrzené propojení části předmětného pozemku s pozemkem sousedním. V předmětné věci však soud mohl vyjít pouze ze skutkového zjištění, že se na oné shora uvedené části předmětného pozemku nachází zahrada, jelikož to bylo mezi účastníky nesporné. V řízení nebylo žalovanou ani tvrzeno, a ani prokázáno, co konkrétně se na oné části předmětného pozemku nachází. Soud tedy v projednávané věci nemohl uzavřít, že by například předmětná část předmětného pozemku byla připlocena k onomu sousednímu pozemku, či že by se na ní nacházely jakékoliv (byť i jen drobné či dočasné) stavby (například i jen skleníky atd.) či terénní úpravy (například i jen záhony), a proto soud nemohl uzavřít, že by předmětná část předmětného pozemku tvořila s oním pozemkem sousedním jeden funkční celek, jelikož z pouhé skutečnosti, že jde o nespecifikovanou zahradu takovýto závěr nevyplývá. Samotná skutečnost, že vlastníci sousedního pozemku mají o část předmětného pozemku zájem a že žádají, aby jim byl převeden bez oné prokázané funkční spojenosti nemůže požadovanému nahrazení projevu vůle bránit. Není totiž důvodu, aby měla třetí osoba v takovémto konkrétním případě přednost před osobou oprávněnou podle zákona o půdě. K tomu lze spíše pro úplnost ještě uvést, že nic samozřejmě v budoucnu nebrání spoluvlastníkům sousedního pozemku, aby si onu předmětnou část předmětného pozemku od žalobce odkoupili. Soud dospěl k závěru, že předmětný pozemek způsobilý k vydání je a žalobě ohledně předmětného pozemku ve výroku II. vyhověl. Ve výroku I. pak soud v souladu s ustanovením § 96 odst. 1 a 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), řízení v části, ve které se žalobce domáhal nahrazení projevu vůle žalované k převodu pozemku parc. č. 1326/1 v k. ú. Černá v Pošumaví, zastavil, jelikož ohledně tohoto pozemku vzal žalobce žalobu zpět, přičemž s tímto zpětvzetím souhlasila i žalovaná. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 142 odst. 1 o. s. ř. a § 146 odst. 2 o. s. ř. tak, že žalobci přiznal právo na plnou náhradu účelně vynaložených nákladů řízení ve výši 94 842,50 Kč. Lhůtu k zaplacení stanovil v souladu s ustanovením § 160 odst. 1 o. s. ř. delší, patnáctidenní, aby měla žalovaná delší časový prostor tuto nemalou částku uhradit.
4. Proti rozsudku soudu prvního stupně podala včasné odvolání žalovaná. Nesouhlasila se závěry soudu prvního stupně, že žalovaný pozemek je převoditelný na žalobce a přiznáním náhrady nákladů řízení žalobci v plné výši. Kromě zákonných překážek převoditelnosti je nutno taktéž zkoumat vhodnost pozemku k převodu na restituenta. Dovolací soud v rámci své rozhodovací praxe dovozuje, že vhodný pozemek je takový pozemek, jenž by byl zařaditelný do veřejné nabídky žalované. Jednou z překážek vhodnosti pozemku je také jeho funkční souvislost se stavbou. K tomu si žalovaná dovoluje odkázat na Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 13. 12. 2018, č. j. 28 Cdo 1023/2018, kdy dovolací soud uvádí: „Překážkou vydání pozemku podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě (potažmo i jeho poskytnutí oprávněné osobě jako pozemku náhradního) může být i funkční souvislost pozemků se stavbou (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 10. 2007, sp. zn. 28 Cdo 2518/2006, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 14. 7. 2010, sp. zn. 28 Cdo 2174/2010, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2010, sp. zn.

28 Cdo 2016/2010, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 7. 5. 2013, sp. zn. 28 Cdo 3863/2012, či usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 9. 2014, sp. zn. 28 Cdo 1649/2014); i u pozemku požadovaného jako náhradní je tedy nutno zvažovat i jeho případnou funkční provázanost s ostatními pozemky a stavbami, jež mohou tvořit vzájemně ucelený soubor pozemků a staveb – areál jako funkční celek (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 10. 2016, sp. zn. 28 Cdo 4474/2014).“ Žalovaná v průběhu řízení opakovaně namítala, že pozemek není vhodný k převodu z důvodu funkční souvislosti se sousedním pozemkem parc. č. 1302/2. K požadovanému pozemku byla uplatněna žádost vlastníka stavby o převod pozemku podle ust. § 10 odst. 3. písm. a), b), odst. 4 a odst. 5 zákona o SPÚ ze dne 23. 5. 2022. Žadateli jsou pan Ing. Zdeněk Nacházel a paní Evženie Nacházelová, jež jsou vlastníky sousedního pozemku, jehož součástí je stavba parc. č. 1302/2. Z této žádosti vyplývá, že náhradní pozemek funkčně souvisí s pozemkem parc. č. 1302/2 a je tak z převodu vyloučen pro překážku dle § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě. Nadto bylo příslušným oddělením žalované zjištěno, že se na pozemku parc. č. 1301/1 nachází oplocená zahrádka a kompost, užívané manžely Nacházelovými, což umocňuje tvrzení žalované, že pozemek je využíván a funkčně souvisí s pozemkem parc. č. 1302/2. Soud prvního stupně nepřihlédl k odvolatelem tvrzeným skutečnostem a nesprávně posoudil věc, pokud uvádí, že v řízení nebylo žalovanou ani tvrzeno, ani prokázáno, co konkrétně se nachází na části pozemku, jež je předmětem žádosti manželů Nacházelových, když žalovaná namítala, že na pozemku se nachází oplocená zahrádka a kompost již ve svém vyjádření ze dne 23. 10. 2024 a námitky překážky vydatelnosti pozemku opakovala i ve vyjádření ze dne 9. 12. 2024. K náhradě nákladů řízení si je žalovaná vědoma, že její přiznání je ponecháno primárně na úvaze soudu, avšak ve zdejší řízení se žalovaná domnívá, že soud prvního stupně nesprávně rozhodl o přiznání náhrady nákladů řízení v plné výši žalobci, a to s ohledem na specifickou povahu tohoto konkrétního řízení. Žalobce v rámci zdejšího řízení několikrát podal návrh na změnu žaloby a vzal žalobu částečně zpět, jelikož zjistil, že označené náhradní pozemky jsou nepřevoditelné. Žalovaná tak musí vynakládat enormní náklady a úsilí, aby na každý jednotlivý pozemek, který si žalobce vybere, provedla lustraci a zkompletovala veškeré podklady, které k těmto pozemkům má, a to i když jsou tyto pozemky na první pohled nepřevoditelné. Takovýto postup je v těchto sporech téměř pravidlem. Žalobce tedy zneužívá toho, že v případě, kdy jsou jím navržené pozemky nepřevoditelné, vyzve jej soud ke změně žaloby a následně si vybírá pozemky jiné. Tento postup je zcela neekonomický. Žalovaná zdůrazňuje potřebu dodržování zásad spravedlnosti a hospodárnosti v soudním řízení. Takový postup žalobce nemůže být soudy aprobehován, neboť je zcela v rozporu se zásadou spravedlnosti a hospodárnosti v soudním řízení. Žalovaná vede s žalobcem desítky souběžných řízení vedené po celé České republice, kdy k uspokojení restitučního nároku žalobce mnohdy nedochází ani v případě kladného rozhodnutí soudu, neboť mnohdy i v případě úspěchu v řízení bere žaloby zpět a podává nové žaloby k jiným pozemkům. Žalované je znám nález Ústavního soudu ze dne 19. 9. 2013 sp. zn. II. ÚS 1172/12. Žalobce (jak soud sám v odůvodnění rozsudku uvádí) se původně žalobou domáhal zcela jiného náhradního pozemku a následně se domáhal jiného souboru pozemků, jehož součástí nebyl pozemek parc. č. 1301/1 v k. ú. Černá v Pošumaví, jež byl rozsudkem vydán. Žalovaná se tak neztotožňuje s rozhodnutím soudu o náhradě nákladů řízení, neboť žalobce ve věci nebyl zcela úspěšný a soud tak nesprávně posoudil věc. Žalovaná navrhla, aby odvolací soud rozsudek v rozsahu napadeném odvoláním změnil tak, že žalobu zamítne a žalobci uloží povinnost nahradit žalované náklady dosavadních řízení.

5. Žalobce ve vyjádření k odvolání uvedl, že považuje napadený rozsudek za věcně správný. Žalobce uvedl, že soudem prvního stupně žalobci přiznaný náhradní pozemek je pozemek zcela vhodný k převodu do vlastnictví žalobce a neexistují žádné zákonné, ani jiné relevantní důvody, které by jeho převoditelnost na žalobce vylučovaly či omezovaly. Jedná se o čistě zemědělský pozemek - trvalý travní porost (louku), která je součástí zemědělského půdního fondu. Žalobce rovněž soudu doložil, že s tímto pozemkem (loukou) je zemědělsky hospodařeno. V soudním řízení rovněž nebyly zjištěny žádné zákonné důvody uvedené v ust. § 11 odst. 1 zákona o půdě a

ust. § 6 zákona č. 503/2012 Sb., ve znění pozdějších předpisů, bráníci tomu, aby tento zemědělský pozemek mohl být převeden do vlastnictví žalobce. Cena pozemku činí 311 412,94 Kč, tzn. převodem tohoto pozemku do vlastnictví žalobce, nemůže ani dojít k přecherpání restitučních nároků žalobce. Žalobce rovněž považuje za správný nákladový výrok rozsudku, kterým soud prvního stupně žalobci přiznal plnou náhradu účelně vynaložených nákladů řízení podle § 142 odst. 1 a § 146 odst. 2 o. s. ř. Změna či část. zpětvzetí žaloby v řízení bylo rovněž důvodné, neboť v průběhu řízení bylo zjištěno, že žalobcem původně zažalované náhradní pozemky nejsou vhodné k převodu do jeho vlastnictví, event. bylo nutné vzít žalobu částečně zpět v důsledku uspokojování restitučních nároků žalobce v dalších soudních řízeních. Žalobce k tomu rovněž zakládá do soudního spisu pravomocný a vykonatelný rozsudek Krajského soudu v Ostravě č. j. 11 Co 216/2024-380, ze dne 6. ledna 2025, ve sporu týchž účastníků. (Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 12. 2. 2025.) Nelze konečně také souhlasit s názorem žalovaného, že by se snad v daném případě mělo jednat o složitou právní problematiku, když je zcela zjevné, že uspokojování restitučních nároků oprávněných osob, včetně zastupování státu v soudních řízeních s oprávněnými osobami, spadá do předmětu činnosti žalovaného. Navíc právní problematika restitučních sporů je dlouhodobě ustálená a nemá povahu složitých anebo specializovaných právních otázek, které by vyžadovaly externí právní zastupování. Nelze tedy přisvědčit argumentu žalovaného, že by stát měl mít právo na náhradu nákladů za právní zastoupení v tomto soudním řízení, když plnění těchto úkolů přímo vyplývá ze zákonem vymezené působnosti žalovaného. Žalobce navrhl, aby odvolací soud rozsudek jako věcně správný potvrdil a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení.

6. Krajský soud v Praze jako soud odvolací po zjištění, že odvolání proti rozsudku soudu prvního stupně je přípustné, bylo podáno oprávněnou osobou a včas (§ 202 a contr., § 201, § 204 odst. 1 o.s.ř.) přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně v rozsahu podaného odvolání (výroky II. a III.) a řízení, které jeho vydání předcházelo podle § 212 a § 212a odst. 1 a 5 o. s. ř. a dospěl k závěru, že odvolání ve věci samé není důvodné. Výrok I. rozsudku o částečném zastavení řízení nebyl odvoláním napaden.
7. Posouzením dosavadního obsahu spisu soudu prvního stupně odvolací soud nezjistil, že by řízení před soudem prvního stupně trpělo některou ze zmatečnostních vad řízení, uvedených v § 229 odst. 1, odst. 2 písm. a), b), odst. 3 o. s. ř. či jinou vadou řízení, která by měla nebo mohla mít za následek nesprávnost rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci, k nimž je odvolací soud povinen přihlížet i z úřední povinnosti.
8. Ve vztahu ke skutkovým zjištěním soudu prvního stupně rozhodným pro právní posouzení věci odkazuje odvolací soud na podrobné a přesvědčivé odůvodnění rozsudku, v jehož rámci soud prvního stupně podrobně a precizně popsal, na základě jakých důkazů ke svým zjištěním dospěl, a to jak jednotlivě, co do dílčích zjištění, tak celkově v jejich vzájemné souvislosti (§ 132 o.s.ř.). Zcela správný byl i procesní postup, který k vydání rozsudku vedl. Vzhledem k tomu, že nebyly uplatněny odvolací námitky k základu nároku, ale jen ve vztahu ke vhodnosti žalobcem zvoleného náhradního pozemku, není třeba detaily jednotlivých zjištění opakovat a pro stručnost odkázat na odůvodnění rozsudku (srov. usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Cdo 3450/2011).
9. Odvolací soud se ztotožnil i se skutkovými zjištěními soudu prvního stupně, ze kterých vycházel při posouzení vhodnosti zvoleného náhradního pozemku parc. č. 1301/1 v k.ú. a obec Černá v Pošumaví (dále také jen „předmětný pozemek či náhradní pozemek“) a neshledal za nutné dokazování podle § 213 o.s.ř. opakovat nebo doplňovat. Je třeba zdůraznit, že žalovanou tížilo břemeno tvrzení a důkazní, pokud tvrdila, že zvolený pozemek není vhodným náhradním pozemkem a v tomto směru byla i soudem prvního stupně při jednání dne 25.9.2024 poučena podle § 118a odst. 1, 3 o. s. ř. V řízení ani jinak nevyšlo najevo (srov. § 102 odst. 2 o.s.ř.), že by zde byla tvrzená funkční souvislost předmětného pozemku se sousedním pozemkem parc. č. 1302/2. Bylo nesporné, že předmětný pozemek je ve vlastnictví žalované a příslušným k hospodaření s ním je Státní pozemkový úřad. Cena předmětného pozemku stanovená k datu

24. 6. 1991 činila 311 412,94 Kč. K předmětnému pozemku byla dne 23. 5. 2022 uplatněna žádost spoluvlastníků stavby o převod pozemku podle ustanovení § 10 odst. 3 písm. a), b), odst. 4 a odst. 5 zákona o SPÚ, ve které žadatelé Ing. Zdeněk Nacházel a paní Evženie Nacházelová uvedli, že jsou vlastníky sousedního pozemku, jehož součástí je stavba parc. č. 1302/2 v k. ú. Černá v Pošumaví. Na části předmětného pozemku, v geometrickém plánu označené jako parc. č. 1301/3, mají vlastníci pozemků parc. č. 1302/2 a 1302/4 část své zahrady. K realizaci oddělení pozemku označeného jako 1301/3 podle geometrického plánu ale nedošlo. Ve zbývajících částech je předmětný pozemek tvořen loukou (pastvinou), kterou užívá a zemědělsky obhospodaruje FARMA MILNÁ, s.r.o., na základě smlouvy o pachtu uzavřené s vlastníkem. Podpachtovní smlouvou ze dne 20.12.2021 uzavřenou se Zdeňkem Nacházem mu dal uvedený pachtýř část předmětného pozemku, v připojeném geometrickém plánu označenou jako parc. č. 1301/3 o velikosti 202 m², k dočasnému užívání na dobu neurčitou. K tvrzení žalované, že se na uvedené části předmětného pozemku má nacházet oplocená zahrádka a kompost, nebylo přes poučení soudu prvního stupně podle § 118a odst. 3 o.s.ř. žádný důkaz.

10. Soud prvního stupně věc posoudil správně i po právní stránce.
11. Podle § 4 odst. 1 zákona o půdě oprávněnou osobou je státní občan České a Slovenské Federativní republiky, jehož půda, budovy a stavby, patřící k původní zemědělské usedlosti přešly na stát nebo na jiné právnické osoby v době od 25. února 1948 do 1. ledna 1990 způsobem uvedeným v § 6 odst. 1.
12. Podle § 4 odst. 4 zákona o půdě v případě, že zemřela oprávněná osoba, která uplatnila nárok na vydání majetku před vydáním rozhodnutí podle § 9, přechází nárok na dědice.
13. Podle § 6 odst. 1 až 3 zákona č. 503/2012 Sb., o Státním pozemkovém úřadu, podle tohoto zákona nebo zákona č. 229/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, anebo zákona č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství (horní zákon), ve znění pozdějších předpisů, nelze převádět
 - a) zemědělské pozemky, na jejichž vydání bylo uplatněno právo podle jiného právního předpisu a o jejichž vydání nebylo dosud rozhodnuto,
 - b) zemědělské pozemky nebo jejich části určené územním plánem nebo regulačním plánem anebo rozhodnutím o umístění stavby k zastavění veřejně prospěšnými stavbami nebo stavbami dopravní infrastruktury nebo těmito stavbami již zastavěné, s výjimkou zemědělských pozemků
 1. převáděných podle § 3 odst. 4, § 7 nebo § 10 odst. 1 nebo 2,
 2. převáděných se souhlasem obce nebo kraje na osoby, které mají podle schválené stavební dokumentace uskutečnit výstavbu podle § 17 odst. 3 zákona č. 229/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů,
 3. převáděných se souhlasem obce nebo kraje směnou za jiné nemovitosti podle § 17 odst. 3 zákona č. 229/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, nebo
 4. již využitých ke zřízení technické infrastruktury; v případě pochybností vydá na základě žádosti Státního pozemkového úřadu vyjádření příslušný úřad územního plánování,
 - c) zemědělské pozemky určené podle schváleného návrhu pozemkové úpravy pro výstavbu polních cest a na provedení technických, vodohospodářských a ekologických opatření,
 - d) majetek, o jehož převodu na jiné osoby bylo rozhodnuto podle jiného právního předpisu,
 - e) zemědělské pozemky ve vojenských újezdech,
 - f) zemědělské pozemky v národních přírodních památkách, národních přírodních rezervacích a v prvních a druhých zónách národních parků¹²⁾,

g) pozemky tvořící rezervu státních pozemků podle § 3 odst. 1 písm. b) s výjimkou nakládání podle § 3 odst. 4.

14. Na žádost Státního pozemkového úřadu sdělí příslušný správní úřad písemně do 30 dnů zda-li pozemky, které mají být převedeny podle tohoto zákona, nejsou podle odstavce 1 z převodu vyloučeny. Při převodu zastavěných pozemků se sdělení v případech podle odstavce 1 písm. c), e) a f) nevyžaduje.
15. Zemědělské pozemky uvedené v odstavci 1 lze podle tohoto zákona převádět, pominou-li důvody, které brání převodu nebo není-li převodci doručeno ve lhůtě stanovené podle odstavce 2 sdělení příslušného orgánu, s výjimkou případů podle odstavce 1 písm. a) a f).
16. Podle § 10 odst. 3 zákona č. 503/2012 Sb. na základě písemné žádosti převede Státní pozemkový úřad vlastníkov, popřípadě spoluvlastníkovi stavby, která je nemovitou věcí,
 - a) zemědělský pozemek, na němž je tato stavba umístěna, pokud je vlastník, popřípadě spoluvlastník stavby oprávněným uživatelem tohoto pozemku, nebo
 - b) zemědělský pozemek nebo jeho oddělenou část v podobě parcely sousedící s pozemkem, na němž je tato stavba umístěna, jde-li o pozemek funkčně spojený s touto stavbou a vlastník, popřípadě spoluvlastník stavby je jeho oprávněným uživatelem.

Podle § 14 odst. 1 zákona o půdě, oprávněné osobě náleží náhrada za obytné budovy, hospodářské budovy a jiné stavby, které podle tohoto zákona nelze vydat nebo které zanikly nebo byly převedeny na osobu, která není povinna je vydat. Obdobně oprávněné osobě náleží náhrada za pozemek, který se podle tohoto zákona nevydá a za který nebyl poskytnut jiný pozemek.

17. Odvolací soud odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího soudu (jež reflektuje i judikaturu Ústavního soudu – srovnej náleze ze dne 4. 3. 2004, sp. zn. III. ÚS 495/02, publikovaný pod č. 33/2004 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, náleze Ústavního soudu ze dne 30. 10. 2007, sp. zn. III. ÚS 495/05, publikovaný pod č. 174/2007 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, či náleze pléna Ústavního soudu ze dne 13. 12. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 6/05, uveřejněný pod č. 531/2005 Sb. – označené nálezy, stejně jako dále citované rozhodnutí Ústavního soudu, jsou přístupné i na internetových stránkách Ústavního soudu <http://nalus.usoud.cz>), která je ustálena v závěru, že v případě liknavého, svévolného či diskriminujícího postupu žalované [resp. jejího předchůdce – Pozemkového fondu ČR, jehož nástupkyní je od 1. 1. 2013 žalovaná, jejíž práva a povinnosti vykonává Státní pozemkový úřad (srovnej § 22 odst. 1 zákona č. 503/2012 Sb., o Státním pozemkovém úřadu a o změně některých souvisejících zákonů)] může oprávněná osoba nárok uplatnit u soudu žalobou na vydání konkrétního vhodného pozemku, aniž by důvodnost takové žaloby bylo nutno vázat na podmínku jeho zahrnutí do veřejné nabídky, a že takový postup (jenž je výrazem zásady *vigilantibus iura scripta sunt*) nelze vůči ostatním oprávněným osobám pokládat za diskriminující (k tomu srovnej především rozsudek velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 9. 12. 2009, sp. zn. 31 Cdo 3767/2009, uveřejněný pod č. 62/2010 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, dále jako „R 62/2010“, a na něj navazující judikaturu). Pro tento postup přitom postačuje naplnění kritéria liknavosti – nejedná se tedy o (ani částečně) kumulativní kritéria, což je zřejmé už z rozhodnutí R 62/2010, dle jehož právní věty není třeba důvodnost žaloby na vydání konkrétních náhradních pozemků vázat na podmínku jejich předchozího zahrnutí do veřejné nabídky „při liknavém postupu fondu“, a v jehož odůvodnění se uvádí, že Pozemkový fond by měl jednat tak, aby nedocházelo „k takovému postupu, který by bylo možno označit za liknavý, či dokonce svévolný“.
18. Za projev liknavosti a svévole lze podle rozhodovací praxe – kromě nesplnění povinnosti udržovat kvantitativně i kvalitativně dostatečnou nabídku náhradních pozemků (srov. např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 10. 12. 2019, sp. zn. 28 Cdo 2924/2019, nebo ze dne 17. 6.

2015, sp. zn. 28 Cdo 5389/2014, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 1. 10. 2019, sp. zn. 28 Cdo 2586/2019) – považovat i takový postup, kdy stát ztěžuje či znemožňuje uspokojení nároku oprávněné osoby zásadně předpokládaným postupem (tj. prostřednictvím veřejné nabídky pozemků) nesprávným ohodnocením nároku, tedy nesprávným určením ceny oprávněné osobě odňatých a nevydaných pozemků (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 6. 2016, sp. zn. 28 Cdo 155/2016, nebo ze dne 7. 7. 2020, sp. zn. 28 Cdo 1189/2020) a kdy pak po oprávněné osobě nelze spravedlivě požadovat účast ve veřejných nabídkách (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 3. 8. 2015, sp. zn. 28 Cdo 1117/2015, ze dne 10. 5. 2017, sp. zn. 28 Cdo 837/2017, nebo ze dne 23. 9. 2020, sp. zn. 28 Cdo 2786/2020).

19. V projednávané věci nutno zdůraznit nejenom dobu prodlení státu s uspokojením restitučního nároku žalobce (o uplatněném restitučním nároku bylo rozhodnuto až v roce) a přes jeho doloženou aktivní účast v nabídkových řízeních, nedošlo k plnému uspokojení jeho nároku. Jak již bylo konstatováno v předchozím rozhodnutí, uvedený postup žalované je nutno posuzovat jako liknavý a svévolný. V souladu s nastíněnou rozhodovací praxí soud prvního stupně i odvolací soud shodně dovodili, že následkem liknavého a svévolného postupu žalované nebylo lze po žalobci spravedlivě požadovat dále účast ve veřejných nabídkách a bylo namíste vyhovět jeho žalobě o vydání konkrétního vhodného pozemku v rozsahu odpovídajícímu jejich restitučním nárokům. Odvolací soud neshledal žádný důvod odchýlit se od uvedených závěrů, které nebyly ani dovoláním zpochybněny.
20. V projednávané věci bylo prokázáno, že žalobci je oprávněnou osobou (právním nástupcem původního restituenta) ve smyslu § 4 zákona o půdě a má na základě výše citovaného rozhodnutí nárok na nabytí vlastnického práva k náhradním pozemkům za pozemky nevydané v restituci z důvodu existence překážek uvedených v § 11 odst. 1 zákona o půdě. Jeho restituční nárok dosud nebyl zcela uspokojen. Byly splněny podmínky pro uspokojení tohoto nároku cestou soudní žaloby v důsledku liknavého a svévolného postupu žalované a bylo proto na místě vyhovět žalobě o vydání konkrétního vhodného náhradního pozemku.
21. Odvolací soud souhlasí s argumentací žalované, že jednou z překážek vhodnosti náhradního pozemku je také jeho funkční souvislost se stavbou, jak se podává z ustálené judikatury, na kterou poukázala (např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 13. 12. 2018, č. j. 28 Cdo 1023/2018). V rozhodovací praxi Nejvyššího soudu byla dovozena další kritéria „vhodnosti“ pozemku, a to např., zdali nejde o pozemek zatížený právy třetích osob (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 7. 2011, sp. zn. 28 Cdo 1568/2011), zda jeho převod není z jiného důvodu zapovězen zákonem (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 3. 1. 2011, sp. zn. 28 Cdo 99/2010), zda jej lze zemědělsky obhospodařovat (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 12. 2013, sp. zn. 28 Cdo 592/2013), nebo zda nevzniknou jiné problémy při hospodaření s takovým pozemkem (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 9. 2014, sp. zn. 28 Cdo 2462/2014). Tato hlediska je přitom vždy nutno zkoumat se zřetelem k individuálním skutkovým okolnostem případu a předpoklady pro vydání (popřípadě pro nevydání) každého takového pozemku posuzovat zcela samostatně, byť s přihlédnutím k širším souvislostem konkrétní věci (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 5. 2017, sp. zn. 28 Cdo 5045/2015, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 4. 2007, sp. zn. 28 Cdo 220/2005). Nelze přijmout paušalizující závěry vedoucí k přepjatému formalismu a nadmíru restriktivnímu výkladu účelu restitučních zákonů či naopak k extenzivnímu výkladu překážek bránících vydání nárokových nemovitostí. Při posouzení otázky funkční provázanosti pozemků pak nutno vždy brát v potaz konkrétní skutkové okolnosti případu (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 6. 3. 2018, sp. zn. 28 Cdo 5267/2017, či ze dne 16. 7. 2018, sp. zn. 28 Cdo 1707/2018).
22. V projednávané věci však nebyla zjištěna taková funkční souvislost či provázanost předmětného pozemku s jinými pozemky a stavbami, jež by tvořily vzájemně ucelený soubor pozemků a staveb (areál) jako funkční celek. Celý předmětný pozemek je ve vlastnictví státu a je propachtovaný k zemědělské činnosti právnické osobě. Nebylo sporováno, že k této činnosti byl v převážné části

i pachtýřem užíván, vyjma části pozemku, které byla v roce 2022 podpachtována Ing. Zdeňku Nacházeli, který spoluvlastní s paní Evženií Nacházovou sousední pozemky. Na této části předmětného pozemku se podle tvrzení žalované má nacházet kompost a má být připlocena. Ani prokázání těchto tvrzení by nemohlo vést k závěru, byť o částečné nevhodnosti předmětného pozemku jako pozemku náhradního a k úvaze o jejím oddělení od zbývajících částí předmětného pozemku, kde důvody nevhodnosti ani tvrzeny nebyly. Předmětný pozemek není provázán s jinými pozemky takovým způsobem, že by společně tvořily vzájemně ucelený soubor pozemků a staveb, když podpachtovaná část pozemku se nachází vně pozemků podpachtýře a funkční souvislost nevyplývá ze samotného faktu dočasného užívání pozemku jako zahrady a zbudování kompostu a oplocení, jehož existence ani z předložených dokladů nevyplývá a nebyla prokázána, a které jsou i snadno odstranitelné. Pozemky podpachtýře i bez této části předmětného pozemku jsou přitom dostatečně rozměrné k plnění funkce zahrady. Jejich společné užívání je založeno pouze na dočasném právním titulu založeném nikoliv vlastníkem pozemku, ale jeho pachtýřem a na další existenci tohoto vztahu je také závislé. Předmětný pozemek tedy ani částečně netvoří s jiným pozemkem či stavbou funkční areál, který by bránil jeho zemědělskému využití, a pro který by nebylo možno ho případně vydat přímým restitucentům pro zákonem stanovenou překážku. Pokud se týká posouzení vhodnosti požadovaného náhradního pozemků, odvolací soud se ztotožnil se závěry soudu prvního stupně.

23. Předmětný pozemek je proto vhodný jako náhradní pozemek, neboť se jedná o pozemek ve vlastnictví státu a příslušnost hospodařit s tímto majetkem státu byla svěřena žalované a není nevhodný k převodu, neboť se jedná o pozemek, který nebýt liknavého postupu žalované, resp. jejího právního předchůdce, byl b zařaditelný do veřejné nabídky. Nejde o pozemek zatížený právy třetích osob, které by bránily jeho převodu. Nebylo zjištěno, že by k pozemkům byl uplatněn církevní restituční nárok ani jiný restituční nárok podle zákona o půdě či jiného restitučního zákona. Nejde o pozemek ve Vojenském Újezdu, v národních památkách, národních přírodních rezervacích. Nebylo tvrzeno, že by tvořil rezervu státních pozemků vymezených jiným právním předpisem. Nebyly proto shledány zákonné překážky bránící vydání tohoto pozemku ve smyslu § 6 odst. 1 až 3 zákona č. 503/2012 Sb., o státním pozemkovém úřadu, ve znění pozdějších předpisů.
24. Cena předmětného pozemku stanovená k datu 24. 6. 1991 činila 311 412,94 Kč. Neuspokojený restituční nárok v aktualizované výši činil podle žalobce 1 648 644,75 Kč, avšak nebylo potřeba zjišťovat jeho přesnou výši, když mezi stranami bylo nesporné, že v době rozhodnutí odvolacího soudu přesahoval cenu náhradního pozemku. K datu vyhlášení rozhodnutí odvolacího soudu tedy byly splněny všechny podmínky pro vyhovění žalobě.
25. O náhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně bylo rozhodnuto v souladu s § 142 odst. 1 a § 151 odst. 1 o.s.ř., neboť žalobce byl ve věci úspěšný. Soud prvního stupně proto důvodně přiznal žalobci plnou náhradu účelně vynaložených nákladů řízení a správně stanovil i její výši na 94 842,50 Kč. Vycházel přitom správně z tarifní hodnoty odpovídající rozsahu uspokojení restitučního nároku žalobce náhradním pozemkem ve výši 311 412,94 Kč a tomu odpovídá stanovená sazba odměny advokáta za úkon ve výši 9 580 Kč (srov. § 6 odst. 1, § 7 odst. 6, § 8 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění účinném do 31.12.2024, dále jen „advokátní tarif“), když předmětem řízení je penězi ocenitelné plnění (shodně např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 8. 2. 2022, sp. zn. 28 Cdo 3747/2021). Z obsahu spisu vyplývá, že zástupce žalobce v řízení před soudem prvního stupně učinil sedm úkonů právní služby v plné a jeden v poloviční výši, jak je podrobně popsal soud prvního stupně. Odvolací soud všechny uvedené úkony ve shodě se soudem prvního stupně hodnotí jako účelně vynaložené. K tomu náleží náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 300 Kč za úkon a náhrada 5 000 Kč za znalecký posudek a 21 % daň z přidané hodnoty (DPH). Lhůta k plnění byla stanovena v souladu s § 160 odst. 1 o.s.ř. a místo plnění podle § 149 odst. 1 o.s.ř. k rukám advokátky zastupující žalobkyni.

26. Nebyly zjištěny důvody hodné zvláštního zřetele, aby procesně úspěšnému účastníkovi nebyla přiznána plná náhrada nákladů obou řízení (§ 150 o.s.ř.). Okolnost, že došlo v průběhu řízení ke změně zvoleného náhradního pozemku nebyla libovůlí žalobce, ale na základě zjištění o nevhodnosti dříve zvolených pozemků jako náhradních. Přitom žalobce oproti žalované nedisponoval podklady před podáním žaloby pro takové posouzení. Výše účelně vynaložených nákladů žalobce v dosavadních řízeních odráží zejména neúčelný postup žalované před zahájením řízení i v jeho průběhu, kdy odmítala uspokojení restitučního nároku žalobce v prokázané výši i přes opakované posouzení oprávněnosti restitučního nároku žalobce soudy. Naopak v postupu žalobce před zahájením řízení ani v jeho průběhu, nebyly zjištěny žádné důvody, který by mohly odůvodňovat snížení náhrady nákladů, které byl nucen vynaložit v souvislosti s tímto řízením, ve kterém se domohl částečného uspokojení dlouhodobě nesplněného restitučního nároku vůči státu.
27. Ze všech výše uvedených důvodů proto odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně ve výrocích II. a III. jako věcně správný podle § 219 o.s.ř. potvrdil.
28. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 224 odst. 1, § 142 odst. 1 a § 151 odst. 1 o.s.ř. a žalobci byla přiznána jejich plná náhrada, neboť žalobce byl v odvolacím řízení zcela procesně úspěšný. Účelně vynaložené náklady žalobce v odvolacím řízení představují odměnu jeho zástupce (advokáta) za dva úkony právní služby (vyjádření k odvolání žalované, účast u jednání odvolacího soudu dne 29. 5. 2025) určené z tarifní hodnoty 311 412,94 Kč (představující náhradním pozemek uspokojený restituční nárok projednávaný v tomto odvolacím řízení) po 9 580 Kč za úkon ve výši 19 160 Kč (§ 6 odst. 1, § 7 odst. 5, § 8 odst. 1 advokátního tarifu, ve znění účinném od 1.1.2025). K tomu náleží paušální náhrada hotových výdajů zástupkyně po 450 Kč za úkon ve výši 900 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Součástí nákladů byla dále náhrada 21 % daně z přidané hodnoty (DPH) z uvedených náhrad ve výši 4 213 Kč. Zaplacení náhrady těchto nákladů v celkové výši 24 273 Kč bylo žalované uloženo ve lhůtě tří dnů od právní moci rozsudku odpovídající § 160 odst. 1 o.s.ř., k rukám zástupce žalobkyně, kterým je advokát (§ 149 odst. 1 o.s.ř.). Nebyly zjištěny důvody hodné zvláštního zřetele, aby procesně úspěšnému účastníkovi nebyla přiznána plná náhrada nákladů odvolacího řízení (§ 150 o.s.ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je dovolání přípustné, jestliže závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak. Dovolání je možno podat ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení tohoto rozsudku k Nejvyššímu soudu České republiky, prostřednictvím Okresního soudu Praha-západ.

Nebude-li povinnost tímto rozhodnutím stanovená splněna dobrovolně a v určené lhůtě, lze se jejího plnění domoci návrhem na soudní výkon rozhodnutí či návrhem na exekuci.

Praha, 29. května 2025

Mgr. Roman FREMR v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Šulcová

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 01.07.2025 a vykonatelnosti dne 05.07.2025.

Připojení doložky provedla Martina Bělohávková dne 18.08.2025.